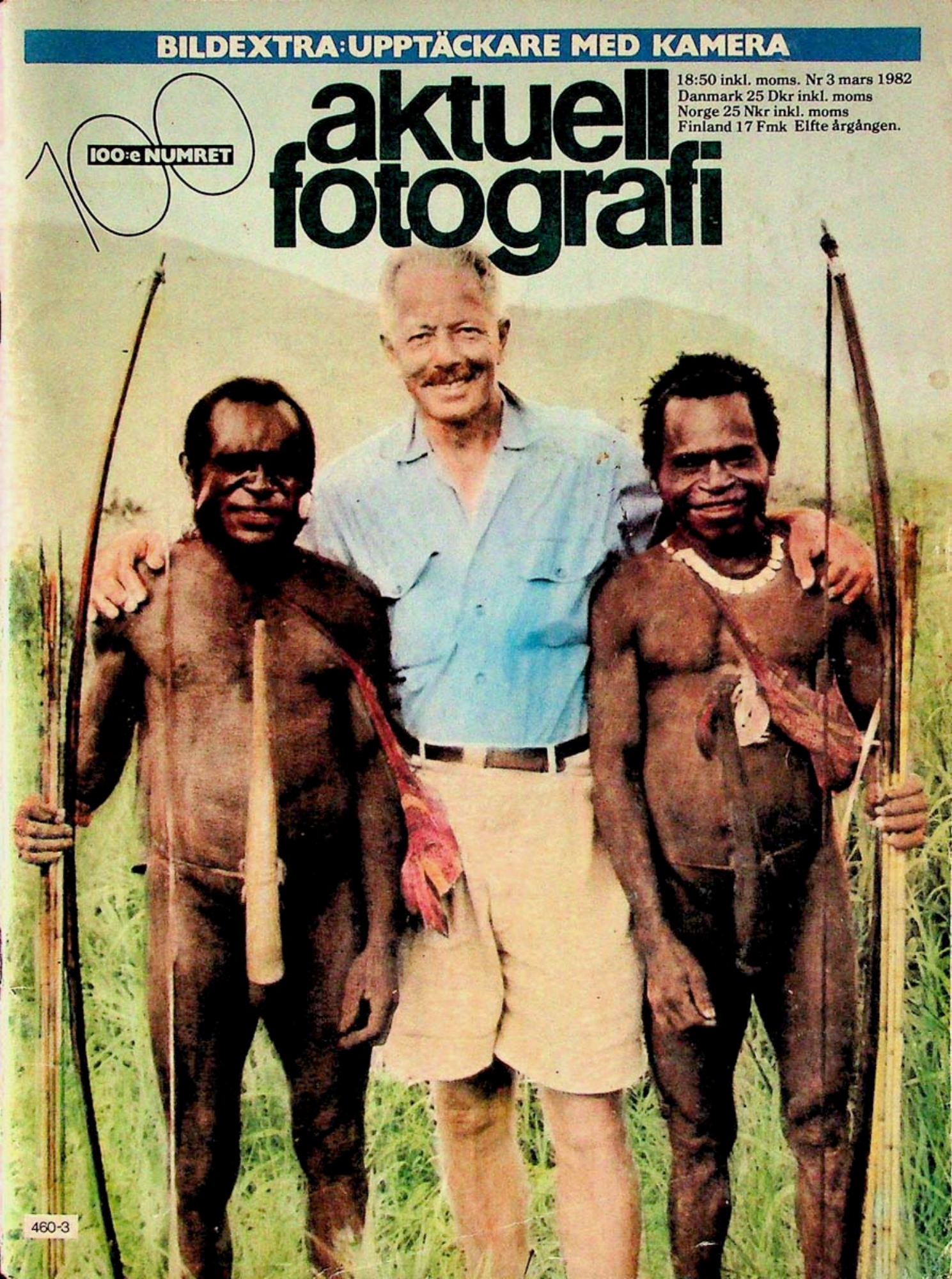
BILDEXTRA: UPPTÄCKARE MED KAMERA

100:e NUMRET

aktuell fotografi

18:50 inkl. moms. Nr 3 mars 1982
Danmark 25 Dkr inkl. moms
Norge 25 Nkr inkl. moms
Finland 17 Fmk Elfte årgången.

460-3

Rolf Blomberg

PÅ JAKT EFTER INKAINDIANERNAS GULDSKATT

Rolf Blomberg demonstrerar hasselbladskameran för en cofánindian

Det finns mycket som förenar guld- och skattletare med upptäckare. Inte enbart att guldletarna upptäcker — eller i varje fall hoppas upptäcka — guldfyndigheter och skattgömmor utan dessutom att man i viss utsträckning gör geografiska upptäckter s. a. s. på köpet.

Så var det t. ex. med världens mäktigaste flod, Rio Amazonas, den påträffades en gång i tiden av en grupp på jakt efter en berömd skatt.

Rolf Blomberg har inte i första hand sin plats bland skattletarna. Han har sin givna plats bland våra forskningsresande. Men synpunkterna vi just framfört har vi fått genom Blombergs bok "Guld att hämta".

Och det går ju ändå inte att komma ifrån: Rolf Blomberg är känd för sin jakt på den sydamerikanska inkaskatten. Denna sägenomspunna samling guld, som enligt legenden skall dölja sig i svårtillgängliga bergsområden i Sydamerika. Mångomtalad och omskriven — men aldrig funnen.

Rolf Blomberg (född 1911) är forskningsresande och bosatt i Ecuador, han är känd från bl. a. filmexpeditioner i Sydamerika och Indonesien.

Rolf Blomberg är också en av männen bakom den svenska långfilmen "Anaconda", som spelades in på 50-talet.

I boken "Guld att hämta" berättar Blomberg dels om inkaskatten men också mycket om vedermödorna vid en filminspelning i tropiska trakter. Filmens fotograf, Kurt Wahlgren, kommenterar i boken på ett mycket fint sätt expeditionens vedermödor. Följande lilla episod tål att återberättas mer än 20 år senare. Man lämnade vid ett tillfälle en bit film samt några ställbildsrullar till den framkallningskunnige (nåja) folkskolläraren i en avlägsen by.

Så här gick det till när filmerna skulle hämtas:

"— — — Ställbildsnegativen flaxar glatt välkomnande i bambuhusets fönsteröppning där de hänger på tork. Några har klibbat ihop och gör nu fruktlösa försök att slita sig loss från varandra i den dammättade vinden. *Ei professor* tar emot. Han anser att vi lyckats relativt hyggligt, åtminstone med en del ställbilder. Men med filmen är det sämre ställt. Formatet är ju också så smått. »Nåja», säger han ursäktande, »ni skulle bara se vilka nega-

Indianflicka i östra Ecuador med sin lekkamrat.

Cofánindian med kastnät

Arapaima — Amazonas jättefisk förevisas här av stolta medlemmar i den svenska filmexpedition som gjorde långfilmen "Anaconda".

tiv folk ibland ber mej framkalla och kopiera. Och misslyckanden råkar vi ju alla ut för då och då. Själv förlorade jag över femhundra pesos på mina tuppar igår . . . »

Innan någon av oss kommer sig för att [illegible] honom går han fram till fönsteröppningen och river brutalt isär de hopklibbade negativen. Det känns lika fasansfullt som om han skulle ha flått en av sina tuppar levande. Två vita sår fläks upp längs bilderna. Av en återstår knappt hälften. Och naturligtvis [illegible] till Rolfs bästa. Eller rättare sagt till [illegible] som skulle kunnat vara hans bästa. Det återstår påminner mera om mosaikarbete där man sökt undvika all skärpa i konturerna.

Sedan Rolf nervöst söker identifiera sitt material, ser jag mig om efter mina filmburkar. Jag finner dem, korsfästa på bambuspröten. Vilket som är upp och ner är svårt att avgöra. Genom mitt förstoringsglas verkar det hela med smågatsten, bara i olika nyanser. Jag påpekar att varken Kodak eller jag själv kan beskyllas för sådan förödande otur. Det måste bero på framkallningen. »Visst är det. Men hur ska man kunna hålla en skölj[illegible]temperatur på arton grader när Putumayo aldrig understiger tretti. Man får vara glad om man kan få ner framkallningen till trettiofem!» säger han med förtrytelse.

Rolf har avslutat sitt identifieringsarbete. Tre filmrullar fattas. *Ei profesor* beklagar. Tyvärr hade strömmen varit mycket stark när han igår kväll varit nere och sköljt negativen i floden. Det hade ju också varit så många. Beklagligt nog hade han tappat ett par, och i den mulna kvällen hade det varit omöjligt att rädda dem. Men vi hade ju som sagt några bilder som han ansåg vara relativt hyggliga. Och fotograferingen är nu en gång någonting som fordrar både tålamod och övning. — — —"

Det kan alltså vara svårt att få sina filmer framkallade i urskogen. Men det är nog ännu svårare att finna inkaskatten. Men ska du försöka, så läs först Blombergs bok "Guld att hämta". Då kan du åtminstone finna rätt område att leta i.

Och finner du ändå inte skatten, så kan du kanske, som Rolf Blomberg — komma hem med en fin samling bilder. En bildskatt, om man så vill.

Indianflicka med filmremsa som hårband.